

De profundis van Henk Hage.

Foto: Jan van Teeffelen

Het doek van Henk Hage, *De profundis*, is weinig toegankelijk en komt het best tot zijn recht op een plek waar men er vaak, langdurig en in stilte naar kan kijken. Dan opent het zich. Men kan er langzaam, bijna behoedzaam, in wegdromen; zich erin laten meenemen. Want voor het schilderij, indien men er aandacht en concentratie voor opbrengt, verliest men de tijd uit het oog. Men belandt in de duur, in iets dat duurt – waarbij de tijd geen glijdende schaal meer is, niet langer als een lineair gebeuren verstrijkt. De duur staat eerder haaks op de tijd, als een soort verticaliteit die zich erin nestelt, een diepte waarmee men wordt geconfronteerd. De titel van dit schilderij is dan ook niet toevallig *De profundis*: ‘vanuit de diepten’. En deze woorden ontleend aan een psalm, geven er een extra dimensie of draagkracht en tevens zwaarte aan.

Wordt men als kijker vanuit dergelijke diepten toegesproken? Nauwelijks. Het gaat eerder om een zich aangedaan voelen, wat meer dan aan woorden en hun helderheid, aan muzikaliteit met al haar ongrijpbaarheid refereert. De kunstenaar tracht niet alledaagse ervaringen met zijn

bestaan, die verankerd zijn in het leven, in zijn artistiek oeuvre in het algemeen en in *De profundis* in het bijzonder vorm te geven. Hij gebruikt hier daarvoor een langwerpige doek, 180 cm breed, dus horizontaal. Maar midden op het schilderij poneert zich een sterk contrasterende rode beweging in verf, om alle aandacht op te eisen en tegelijk te breken met én te verrijzen uit de horizontaliteit. Duur en diepte ballen zich samen om ongekende zijsniveaus present te stellen.

Daan Van Speybroeck, kunstcoördinator